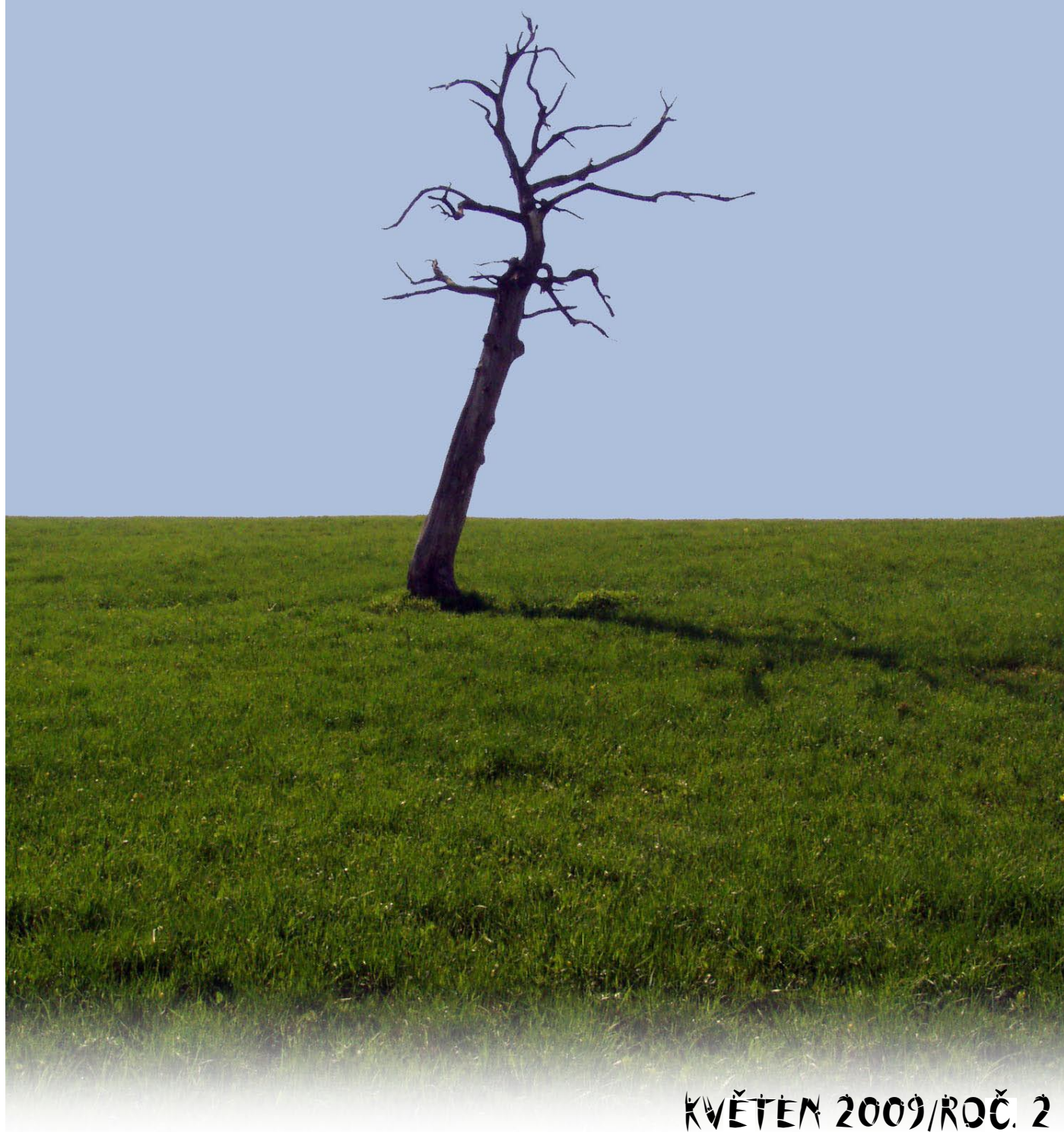

ROTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

KVĚTEN 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Drahé čtenářky, vážení čtenáři,
zapomínat je lidské.

Probudil jsem se brzo ráno na sv. Jiří - 24.4. - a první věc, na kterou jsem pomyslel, byla: JÁ NA TO LETOS ZAPOMNĚL! Kdyby to bylo cokoli jiného, než to, o co jde, byl bych v tu chvíli asi potěšen. Mohl jsem zapomenout vstát, mohl jsem zapomenout jet na návštěvu, foťák v přírodě, pográtovat kamarádům - Jirkům. Ale já zapomněl, že jsem chtěl na dnešek svolat opět po roce na dobrošském náměstí společné focení ve skautských krojích, když už je ten svátek našeho - skautského - patrona. Škoda, letos se na náměstí v tento dubnový den, konkrétně odpoledne, nic nekonalo. Mrtvo jako obvykle. A ani nikdo jiný si zřejmě nevzpomněl, jak nám to loni pod mariánským sloupem slušelo a přítomné „neskautské“ děti se s námi chtěly nechat vyfo-

tit. Okoljdoucí lidé se zastavovali a mávali svým kamarádům, které zřejmě viděli poprvé v krojích. A nejvíce mě osobně potěšil fakt, kolik se nás sešlo - malých i velkých, mladých i těch dříve narozených. Tak snad zase za rok, když nezapomenu. A nebo víte co, zkuste mi to ještě raději včas připomenout, ať to nedopadne jako letos. Díky.

Alespoň, že jsem nezapomněl na to, že má na začátku května vyjít další číslo Totemu.

Počátek května je spojen s májovými oslavami a čarodějnicemi. Předem se omlouvám těm, kteří čekali, že v tomto čísle bude o těchto akcích něco k přečtení a nějaké fotografie pro ilustraci. Bohužel se akce konala až po uzávěrce čísla, ale určitě se dostatek informací objeví v čísle příštím. Slibuji, nezapomenu.

A myslím, že není ani třeba nijak sáhodlouze představovat, co v tomto květnovém čísle naleznete.

Rozhovor, tip na výlet, snad zajímavé téma, zprávy od oddílů a nová rubrika úplně na konci čísla, která tak trochu navazuje na rubriku z minulého roku - ZE STARÝCH KRONIK. O čem však je a jakou bude mít podobu, když už ji mezi ostatní zařadíme, uvidíte sami.

Díky za vaši stálou podporu, blíží se (nebo už je možná tady) léto a s ním spojené prázdniny. Studentům přeji hodně úspěchů na konci školního roku, pracujícím pak krátké směny a doufám, že i v krásném počasí si na nás naleznete čas.

Obsah Totemu

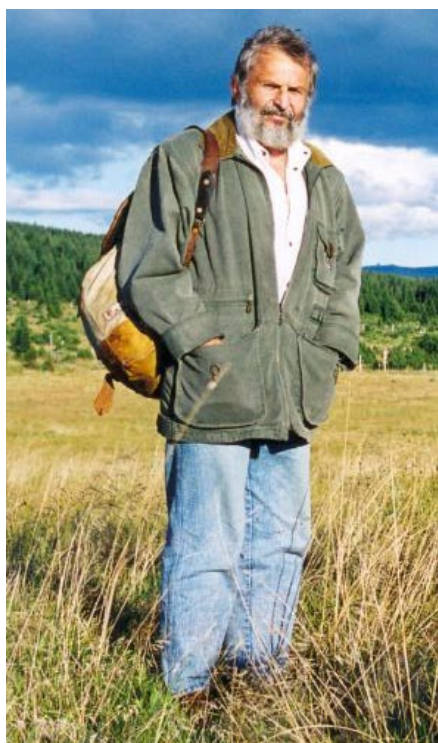
2 -	Úvodní slovo	16 -	Stalo se nedávno
	Obsah Totemu	17 -	Poslední strana
3 -	Téma čísla		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
	- Miloslav Nevrlý	18 -	Citát
7 -	Střediskové dění		
	- 1. jarní oheň		
	- Vlčata		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
	- Oldskauti		
10 -	Tip na výlet		
	- Rychlebské hory		
12 -	Pozvánky		
	- R&R brigáda		
13 -	Rozhovor s ...		
	- Lenkou Frymlovou		

TÉMA ČÍSLO

MILOSLAV NEVRLÝ

Asi jste čekali nějaké „praktické“ téma, které by odpovídalo venkovnímu počasí, náladě, rozkvetlým květinám a blížícím se prázdninám. Možná vás trochu zklamalo, možná ne. Rozhodli jsme se toto číslo věnovat jedné významné skautské osobnosti, kterou by měl, dle nás, znát každý, kdo do skautu dochází, nebo docházel. Je jím Miloslav Nevrlý. Až si přečtete, kdo byl a jaké knihy psal, zjistíte, že spojení slov - cestování, příroda, prázdniny a Míla Nevrlý - má svou logiku.

Krátké představení

Miloslav Nevrlý (nar. 29. října 1933 v Praze), s přezdívkou Náčelník, se již jako mladý student věnoval přírodě, a tak po absolvování gymnázia přechází na studium zoologie v jeho rodném městě Praze. Úspěšně dosahuje univerzitního titulu RNDr. a zajišťuje si

práci v Severočeském muzeu v Liberci, kde zůstává až do důchodu, do kterého odchází roku 2000.

Náčelník a skauting

Skautovat začal ve 12 letech, kdy se hlásil k jednomu pražskému oddílu. Dožil se několika zákazů skautingu komunisty, ale vždy se vrátil. V roce 1968 ho přesvědčil k návratu Miloš Zapletal, známý skautský spisovatel žijící v Liberci (stejně jako v té době Miloslav), kterému pomáhal vést jeho 12. oddíl až do roku 1970. Dalšího z návratů se dočkal Náčelník až po roce 1989, ale do vedení oddílů se již nezapojuje tolik a postupem času skautské řady opouští pro jeho pokročilý věk.

Věnoval se zejména oddílu dětí roverského věku (tehdy tyto děti sdružovala organizace TOM), kterému obětoval mnoho ze svého volného času. Společně s již zmínovaným Milošem Zapletem vymýšlel ty nejlepší akce, některé se tradičně konají u roverů v Liberci každý rok.

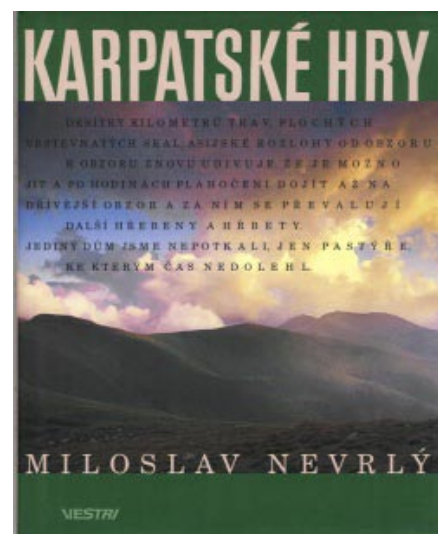
Míla Nevrlý, spisovatel

Své nejlepší roky života strávil pod nadvládou komunistů, kteří ho, bohužel, do jiných zemí než Československo, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko a Německo nepouštěli. A právě o těchto zemích jsou téměř všechny knihy, které napsal. Jeho styl je osobitý, podobného autora u nás nenajdeme dodnes. Psal s lehkostí, ale nikdy nezapomněl na to, že každá věta musí mít v textu svůj

význam. Každé slovo musí „ladit“ s ostatními. Při čtení jeho knih se nejen ocitnete v popisovaném místě, ale čtyři stěny pokoje vás začnou svírat, zdát se nekonečně malé a budete chtít utéct. Škoda jen, že místa, které navštívil, už jsou nenávratně pryč. Ano, můžeme jet do stejných hor, kam směřoval Náčelník každoroční třítydenní vandry, ale už zřejmě nezažijeme to, co on. Tehdy nebyla turistika tak rozšířená, hory tak známé a kam se vydal, vstoupil často opravdu prvně. Dnes můžeme z tepla obývacího pokoje projít celý svět a všechno vidět. Tehdy to byl právě on, kdo vozil fotky z „dálků“, psal o nich a vyprávěl při svíčkách o vánočních schůzkách.

Pojďme si několik jeho knih představit, myslím, že některé vás určitě osloví a rádi si počtete více.

KARPATSKÉ HRY

Tato kniha má za sebou asi nejdelší historii. Šířila se mezi skauty (v té době zakázanými) samizdatem, každý chtěl mít doma alespoň jeden výtisk. Kniha popisuje 35 rumunských pohoří, všechna

Miloslav prošel – buď sám, nebo s oddílem. Avšak nejde o věčný popis, popisuje, co v horách zažil a jaké jsou. Přibližuje jejich pravou tvář. Mezi popisy jsou vloženy právě „hry“, které se dají v přírodě hrát. Ale nejsou to takové, které baví děti, jsou to hry, které nám pomůžou stát se lepšími, uctívat přírodu či vidět to, co normální člověk přehlédne. Nebojím se říct, že je jeho „třináct her“ filozofií člověka v přírodě. Kniha vyšla několikrát, poslední vydání je z roku 2006, které je doplněno nádhernými fotografiemi rumunských hor.

HRA NA JITŘNÍ RADOST

„Je nový den!“
(Nejkrásnější výkřik)

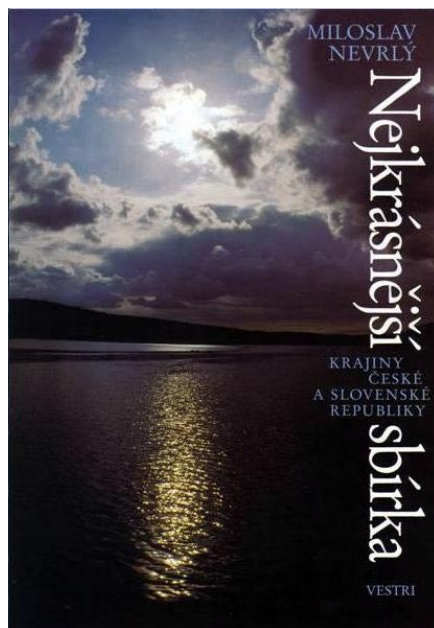
Sluneční jitro je planoucí meč. Tisíc výrazů by mělo mít pro svou krásu: jeho úder tě přivede do ráje! Nad planiny hor se vzneslo slunce. Jitřní plameňák. Letí. Tiché a zářící. Probudil ses, narodil ses. Začal nový den: v něm se odehraje všechno.

Jsi-li na cestách, spi za jasných nocí pod širým nebem. Jen tak se správně probudíš. Dřív, než vyjde slunce. Otevřeš oči a venku ještě -bledý úsvit. Spací pytel těžkne vlhkem. Ležíš v něm pevně uzavřen, oblit vlastním teplem. V travách je dosud noční chlad a nebesa dávají rosu. Pohneš nohou a tělem ti proběhne mráz; lépe se nehýbat, tiše spočívat. Jen oči hledí k nebi dosud bledému. A náhle prožiješ stejnou vteřinu štěstí jako Eskymáci, když spatří na sklonku polární noci, vysoko na černé obloze zářivě bílého ptáka. Prvního osamělého ptáka, který se po zimě vrací a letí: z jihu na sever! V eskymácké zemi je dosud tma a mráz a slunce ještě pod obzorem, ale z pod něj již vysílá paprsek světla měsíce nespátrný, týdny očekávaný a ozařuje jím ze-

spodu hrud' letícího ptáka. První paprsek v temnotách! Bílý arktický pták tiše vesluje vzduchem, netuší, jaké zářící poselství nese, ale dole pod ním severní lidé jásají, křičí, skákají, řvou štěstím: slunce, život a teplo se vrací.

I ty, bratříčku, vidíš, jak nad severovýchodním obzorem vyvstane na bledém nebi zelenavý mrak. Mráček. Plyne osamoceně oblohou, široko daleko sám. Slunce dosud nevidět. Hle záda jitřního mraku jsou dosud tmavá, ale hrud' již zářívá. Ten, jemuž ukazuje a vyrovnává nebeskou stezku, jej již ozařuje zpod obzoru svým jasem. Vzhází nový den, v němž se odehraje všechno. Také zemřít můžeš, noci se nedočkat. I spánek je krátká smrt. Ale nyní: nový den!

NEJKRÁSNĚJŠÍ SBÍRKA

Rok je dlouhý a na vandr do Rumunska se Náčelník dostal až o prázdninách s dětmi. Během roku tak často putoval po chráněných krajinných oblastech, národních parcích či prostě jenom zajímavých koutech své vlasti – Československu. Kniha Nejkrásnější sbírka obsahuje popisy všech tehdejších chráněných oblastí, do kterých putoval Miloslav za přírodou, ptáky, rostlinami, zvířaty, ale i za lidmi, kulturou, folklórem.

Ačkoli jsou popisovaná místa jistě již k nepoznání, o to krásnější je si nad texty představovat, jaké to tehdy bylo – procházet se volně v orosené trávě směrem někam k Luční boudě a hledat modráčky, stát vysoko nad hlubokým kaňonem řeky, nechat si vítr hrát v uších a vědět, že jste široko daleko opravdu sami. Kniha byla rovněž vydána několikrát, poslední vydání z roku 2001 je obohaceno o barevné fotografie.

KRAJ PROMĚNLIVÉ ŘEKY (NP Podyjí)

Kdo ví, je-li zelená vlasatá řeka ještě tak nádherná jako v roce 1990, kdy jsem ji spatřil poprvé v životě. Asi se tam již nikdy nevydám, abych necítil lítost nad tím, že se věci mění a říční kaňon již není opuštěný a nepatří jen mně, jako patřil onoho blaženého roku 1990, prvního roku svobody.

Tehdy jsem vešel do sto padesát metrů hlubokého a čtyřicet kilometrů dlouhého kaňonu, který v zachovalosti nemá obdoby ve střední Evropě a kde až k vodní hladině sestupují zvrásněné a zprohýbané skály a dubohabrové lesy, šel jsem po proudu a za čtyři dny jsem nepotkal jediného člověka. Nevynechal jsem jediný zákрут řeky a brodil jsem se místy až po prsa v mokřích kopřivách, travách, ostřicích. Cítil jsem radost objevitele, ale i tíseň toho, kdo putuje krajem, v němž dosud neplatí zákon. Tušil jsem, že ta neuvěřitelná svoboda se asi brzy změní. Přes čtyřicet let, takřka po dvě lidské generace, tekla hraniční řeka Dyje mezi Vranovem a Devíti mlýny, a vlastně až téměř do Znojma, sama bez lidí, již za odporným komunistickým plotem, který vysoko nad údolím odděloval Československo od Rakouska, a nikdo k ní nesměl. V červnu roku 1990 plot zmizel a krasavice

se objevila: nebyla druhá taková v Československu! Všechno lidské za čtyři desetiletí zpustlo, rozpadlo se, zarostlo a příroda se nádherně navrátila sama k sobě. A já jsem byl bezpochyby prvním poutníkem, který řeku přišel navštívit a okouzleně prošel jejím dlouhým skalnatým údolím. Je důležité umět přijít ve správnou chvíli na správné místo!

ZAŠLÁ CHUŤ MORUŠEK

Krátká povídka, která pojednává o čase stráveném v Krkonoších společně s jedním z Milových přátel. Poutavé čtení o tehdejších horách. Povídka vyšla například jako příloha Roverského kmene nebo je samostatně vydávána jako „bibliofilní brožura“ na krásném papíře v deskách.

..a tahle moje poslední Krkonošské vzpomínka je nejstarší a nejvzácnější.

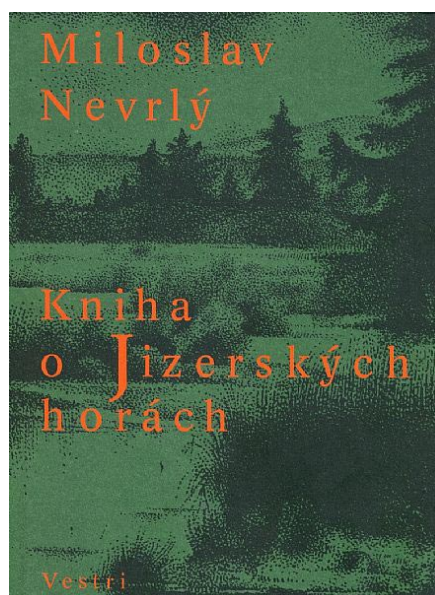
Je stará sedmdesát let, starší takřka o třičtvrtě roku než já - v tom tkví její zázračnost. Vidím jasně, ale ne zrakem, nýbrž jako by odkudsi z nitra, za zrakem, že je neobyčejně krásné březnové jitro. Sluneční jitro na Krausových boudách. Před dřevěnou chalupou stojí na sněhu stůl, o dům jsou opřeny lyže s dlouhými špicemi a se zobáčky na koncích. Na stůl právě přináší nahrblý klečatý domorodec hrnek mléka. Pecen chleba a hrouda más-

la již leží na stole. Kolem stolu sedí mladí lidé v kostkovaných košilích, vytaháných svetrech a žertovných lyžařských kalhotách pumpkách. Někteří mají ještě ve vlasech seno či slámu, zdá se, že na Krausových boudách spávali lyžaři na půdě či ve chlěvě.

Všichni vypadají šťastně, ale nejšťastněji vypadají moje maminka a můj tatínek. Sedí vedle sebe, jsou neuvěřitelně mladí, ještě svobodní. Jako homunkulus - již hoto-vý zázračný človíček středověkých mudrců - cítím z maminčina nitra, že nejšťastnější je ona. Za sebou má noc na slámě na Krausových boudách, před sebou má ještě všechno, svatbu, mne, celý život. Levou ruku hladí chlupatého psa (pes zřejmě loudí chleba), pravou rukou drží kolem ramen mladíka, který vypadá jako můj syn, bezpochyby mého otce. A na Krausovu boudu a na sníh i na lyže se zobáčky svítí nádherné březnové krkonošské slunce.

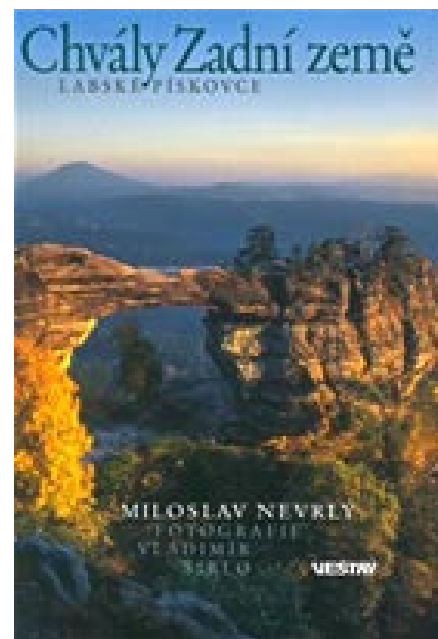
Dodnes cítím, jako tehdejší homunkulus, zázračný človíček -, jak krásné bylo tehdy to jitro, a dodnes také stejné slunce svítí i ze staré fotografie, kterou jsem po maminčině smrti objevil až na dně její tajné malované dívčí truhličky...

KNIHA O JIZERSKÝCH HORÁCH

Do Jizerských hor chodil Náčelník velice často, a tak vznikla tato kniha, která je souborem příběhů o jizerských pomníčkách, kterých je v horách „ztraceno“ asi 500. Některé jsou dnes navštěvované, lidé se o ně starají, některé jsou dodnes hledané a cestičky, které k nim vedly, jsou již dávno zarostlé. Příběhy jsou veselé, smutné, morbidní, naučné, ale pravdivé. Krásné čtení o horách, které máme skoro za rohem. Kniha je doplněna kresbami a poslední vydání je z roku 2007, obsahuje dokonce i mapku, na které můžete najít popisované pomníčky, maloplošná chráněná území a staré štolky.

CHVÁLY ZADNÍ ZEMĚ

Kniha je věnována chráněné krajinné oblasti Českosaské Švýcarsko, krajinně skal, lesů, říčních údolí. Náčelník v knize tvrdí, že se v tomto kraji dá bloudit celé týdny, užívat si samotu a připadat si jako na jiném kontinentu. Zda je to pravda, či nikoli, můžete posoudit sami po přečtení, které vám jistě zpříjemní i ilustrující velké fotografie.

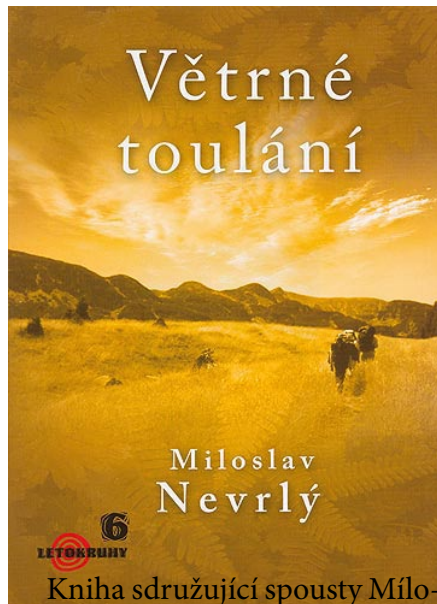

..za předjarních úplňků vstupuje Zadní země nejlouběji do srd-

ce. V bledém světle za sebou řadí lesnaté hřebeny do dále. Nad nimi rychle táhnou máchovskou nocí rozervané mraky. Hukot vichru, jako by mrtví letěli nad skalami, jen stěží nepropadneš úzkostem lidí z kamenných dob, kteří si nebyli jisti, vyjde-li druhý den opět slunce. Tím jásavější je dubnové jitro po tak tíživé noci. Zpívají nejobyčejnější ptáci, pěnkavy, kosi a červenky. Černým datlům ztvrdly jarním vzrušením hlavy, zběsile bubnují do suchých sosn nad můstkovou roklí. Přes údolí houká doupňák, o kus výš hřivnáč, holubí dvojzpěv. Slunce zahnało paleolitické strachy a na dnech roklin rozpouští poslední ztvrdlý sníh. Po letech letí opět nad lesy hejno křivonosek, dlouho jsi už neslyšel jejich hlas nad Zadní zemí. Veselý pohled na světlé zelené osiky na okrajích lesů: z větví jim pučí jehnědy podobné zeleným

cecíkům, každou hodinou se víc a víc nalévají a mohutní, beze studu obnažují svou dívčí krásu, své jarní dospívání..

VĚTRNÉ TOULÁNÍ

vých textů, které by na samotnou knihu nedaly, nebo by nebyly dokonce vydány nikdy. Dalo by se i s jistou určitostí říci, že jde vesměs o časopiseckou tvorbu. Kdo si již přečetl některou z výše zmíněných knih, texty v knize jistě pozná. Obsahuje to nejlepší, co bylo kdy Náčelníkem napsáno a ještě mnohem více.

Snad vás některá z knih oslovila natolik, že si ji někdy vypůjčíte a přečtete. A pokud již doma nějakou máte, nezapomeňte si ji přibalit do batohu a někdy při večerním ohni v horách se nechat unášet eufonickými texty společně s přáteli.

RUMUNSKÉ KARPATY, KDE MILOSLAV NEVRLÝ STRÁVIL KUS SVÉHO ŽIVOTA

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

PRVNÍ JARNÍ OHĚŇ 4.4.2009

Další měsíc je za námi. Byl to měsíc velmi slunečný a teplý, a tak jsme se snažili náš program situovat co nejvíce ven.

První schůzka v měsíci dubnu se odehrávala v rytmu stopování, jelikož jsme si hned na jejím úvodu zahráli stopovací hru, a to šipkovanou. Vlčáci se z úvodního textu dozvěděli, že si mají zajít za vedoucími pro pár korun, a za ně si zakoupit asi dvě křídý. A poté se sejít na náměstí. V této části zvítězila Rychlíkova skupina, čímž si vysloužila roli týmu, který bude kreslit šipky. Cílem bylo dovést druhou skupinu na hřiště u školy Františka Kupky. Po cestě museli řešit různé úkoly většinou se skautskou tematikou. Úspěšně jsme dorazili za školu, kde jsme dali klukům za úkol vymyslet nějakou scénku na zítřejší Jar-ní oheň. Po chvíli jsme se shodli, že bude nejlepší zakřičet pokřik. Nakonec jsme si ještě zahráli hru Hutututu a odebrali se směrem ke klubovně. Tady jsme si řekli ještě

nějaké podrobnosti k zítřejšímu ohni, zakřičeli pokřik a šli dom.

Na další schůzce jsme se sešli až za čtrnáct dní 17.4, protože 10.4 byli velikonoční prázdniny. Tato schůzka byla pro vedoucí docela náročná. Kluků se sešlo asi deset, a tak jsme se rozhodli, že je naučíme zlehčenou verzi softballu. Po zhruba dvaceti minutách vysvětlování se zdálo, že to již většina chápe. Začali jsme tedy hrát, kluci nějaké ty základy pravidel opravdu pochopili a myslím si, že je to i docela bavilo, hlavně, když mohli odpalovat. Tuto hru vyhrála skupina s výborně hrajícím Tomem. Zbytek schůzky si kluci zkoušeli kroje, které se zakoupili pro ty, co pojedou na tábor.

Poslední dubnová schůzka byla 24.4, tudíž na svátek sv. Jiří, patrona všech skautů. Na úvodu schůzky si kluci nakreslili kroj a na něj nášivky, aby maminky věděli, kam je mají svým ratolestem našít. Nakonec to všichni úspěšně zvládli

nakreslit, tak ještě uvidíme, jak to zvládnou našít. Poté jsme hráli hru s pracovním názvem „Poznej značku, postav puzzle“. Kluci byli rozděleni do dvou skupin a po jednom vybíhali jedna skupina za Vlastou a druhá za mnou. My jsme jim ukazovali různé dopravní značky a za každou dobře uhodnutou dostali jednu část puzzle. Postupně jsme zvyšovali příděl dílků, a nebo jsme si s Vlastou měnili místa, abychom jim to trochu ztížili. Zvítězila ta skupina, která postavila puzzle jako první a to byla Rychlíkova skupinka. Velice mile nás překvapilo jak kluci značky znali. Na konci schůzky jsme ještě rozdali letáčky s instrukcemi na Májové oslavy a v míru se odebrali k domovům.

Za oddíl Vlčat

KOULE

ODDÍL SKAUTEK

Letošní jaro se opravdu vydařilo, a tak toho dobrušské skautky náležitě využily. Každou schůzku jsme trávily venku. Jednou to bylo na hřišti u „horní“ základky, kde byla uspořádána malá olympiáda. Holky soutěžily v běhu pozpátku, v hodů kamenem (ale pozor - do kýble), ve skoku z místa, v tom, kdo se nejvíc ohne pod pingpongový stůl, ve štafetovém běhu a také ve skoku za roh. No, neměly to holky jednoduché, ale myslím, že srandy jsme si při tom užily všechny. Nakonec, když jsme nějak spočítaly, odečetly, znásobily a vydělily výsledky, vítězství bylo přiděleno modrým, čímž získaly další ostrov. O jednu schůzku

jsme kvůli svátku přišly, ale my si to vynahradily hned tu další, když jsme hrály jakousi osmisměrku. Následovala předváděcí hra, při které holky bez mluvení předváděly názvy filmů, seriálů atd... Nejlepší asi předvedla Zuzka Madagaskar... Kreslila kroužky ve vzduchu a říkala, že vedle toho kroužku jakoby tečka to je ono... No, sranda to vážně byla, protože ten vzdušný kroužek prý byla Afrika. Po takové srandě jsme se odebraly dát si pořádné posilnění - zmrzlinu. Další schůzku jsme věnovaly zdobením perníčků, které každá z nás doma upekla a které pak prodáme na náměstí 1. máje. Tvarů se tu sešlo opravdu hodně. Bude

z čeho vybírat. Ovšem, nezdobili jsme jenom perníčky, ale taky jsme vymýšlely, jak se zhostíme lampiónového průvodu. Ale to už uvidíte sami. Dvě už zmiňované akce teprve nastanou, tak o těch až příště... A už nás čekají závody.. Tak holkám všichni držte palce, ať to zvládnou!!!

Barča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

První dubnová schůzka se odehrála den před Jarním ohněm. Jelikož bylo venku celkem pěkně, rozhodli jsme se, že tuto schůzku zasvětime sportu. Vzali jsme si míč na fotbal a na basket a odebrali se na hřiště za dobrušský gympl. Tam jsme se rozdělili na dva týmy a začali jsme hrát fotbal. Hra celkem rychle ubíhala a než se člověk nadál bylo 17 hodin. Přesunuli jsme se tedy z trávy na asfalt a pokračovali jsme hráním basketu. To se protáhlo až do 18:00, a poté jsme se odebrali domů a těšili se na další schůzku.

10.4. byly Velikonoční prázdniny, a proto byla další schůzka až 17.4.

Tuto schůzku jsme šli na Trojici zahrát pétanque. Jelikož byl terén na vršku dosti nerovný, hrálo se spíše o to, komu se koule lépe odrazí od kořenů a dalších nerovností. Celkem nás hra bavila, a tak jsme ji hráli celou schůzku až do 18:00. Potom jsme se odebrali do klubovny, zakřičeli pokřik a odešli domů.

Poslední dubnovou schůzku jsme pojali opět sportovně. Venku krásně svítlo slunce, a tak jsme vzali basebalovou pálku s míčkem a vyrazili jsme na hřiště za gym-

pl. Tam jsme se rozdělili nečekaně na dva týmy a po menším ujasnění pravidel a zkoušení nadhazovačů jsme začali hrát. Týmy se střídaly, míčky létaly, čas ubíhal a po 18. hodině jsme teprve konečně dohráli. Vyhrál tým, který vedl Radek. Potom jsme odešli domů, psychicky se připravovat na Májové oslavy v Dobrušce.

INI OGIC

ODDÍL OLDSKAUTŮ

TIP NA VÍLET RYCHLEBSKÉ HORY

Byl to asi třetí týden v měsíci červenci roku 2006, kdy jsem tak nějak neměl co dělat a napadlo mě, že bych mohl na víkend vyrazit někam na vandr. S Tínkem jsme už někde v Čechách byli a protože jsme pořád jezdili na sever (Jizerky) nebo západ (Šumava), padla volba na východ na poměrně neznámé pohoří, nejsevernější část „českého Slezska“ - Rychlebské hory. Jaké to tam bylo a zda se vyplatí tam jezdit, snad sami poznáte z následujících řádků.

Premýšlím, co bych vám ještě o Rychlebských horách prozradil? Možná to, že pokud se do nich vydáte, čekají vás krásné louky obklopené lesy, samota, protože do těchto končin, ačkoli krásných, moc lidí nejezdí, výhledy ze skal nebo z vyhlídek daleko do Polska, ale i na odvrácenou stranu Orlických hor. Bude to znít jako otřepaná fráze, ale věřte, že pokud nevíte, kam na víkend vyrazit, jeďte sem. Kdykoli. Na jaře jsou trávy na loukách nízké a zelené, v létě vysoké a lesy poskytují krásný stín před silným sluncem, na podzim jsou pak vše barevné, tráva spálená do žluta. Zima je bílá a připadáte si, jako na Aljašce. V každém ohledu něco, v každém ročním období něco. Vyražte s oddílem, přítelem, přítelkyní, kamarády.

Co se týče úplného začátku plánování návštěvy těchto hor, můžete se rozhodnout přejít hřeben ze severu na jih, nebo opačně. My jsme volili první variantu, ze které bych vám nyní chtěl nabídnout krátkou reportáž.

DEN PRVNÍ

Dostat se do těchto hor není zcela velký problém, pokud však máte dostatek času a nevadí vám jízda vlakem. Autobusem by to snad bylo možné také, ale nejsem si jist kvalitou spojů. A tak se tehdy rozhodujeme strávit několik hodin z nejteplejšího a nejsuššího dne v červenci v rukách Českých drah. Spolehlivě jsme však dovezeni po třech hodinách jízdy do konečné vlakové stanice Javorník. Dál už jenom autobusem. Chceme se dostat do nejsevernější vesnice ve Slezsku, a tak nastupujeme do autobusu, který nás dováží do Bílé Vody. Venku je modravo, asi 30°C. Nic příjemného. Konečně jsme ale na místě, opouštíme veškeré dopravní prostředky a vyrážíme okolo (proti)alkoholické léčebny, která je úplně tou poslední budo-

vou v bohapusté vesnici, nahoru do stinných lesů.

Několikahodinový, avšak v lese příjemný, výšlap byl korunován vrcholem Borůvkové hory, na které se tehdy stavěla rozhledna, dnes je již zcela funkční a krásná. Jsou z ní vidět polská Otmuchowska jezera, český Kralický Sněžník apod. Z Hory sestupujeme do vesnice Travná, kde po cestě narážíme na krásný přístřešek, ve kterém se rozhodujeme přespat.

DEN DRUHÝ

Ranní ptáče, dál doskáče. A protože navíc známe předpověď, která hlásá vysoké teploty, neváháme a vydáváme se co nejrychleji na cestu. V Travné dobíráme vodu v prameni, který je na zadní straně mapy popsán jako radioak-

tivní, nicméně voda je prý pitná. A místní obyvatelé, kteří vodu pijí celý život nám to potvrzují. Neotálíme a vydáváme se opět nahoru do kopců. Avšak sluníčko se dostává do nadhlavníku a přestává všechna legrace. Dnešní pochod přes otevřené louky a pole není nic příjemného. Navštěvujeme místní zříceninu hradu Rychleby, scházíme do nádherných vesnic Červený důl či Vilémovice, doplňujeme opět vodu u místních obyvatel. Vrcholem dne jsou pak krásné otevřené louky s názvem Hraničky, kde se dokonce zastavujeme na místním skautském táboře Přelouče a Pardubic. A že to byli opravdu bratři a sestry, se nám potvrdilo. Pitnou vodu nám sice nabídnout nemohli, poněvadž jí sami měli málo a navíc cesta pro ni nebyla nic jednoduchého, ale nabídli nám možnost se osprchovat v místní ruční sprše, která byla napojena na jakousi studánku. V takovém vedru to bylo jako spása. Nádhera. Děkujeme, vyměňujeme ještě nějaké kontakty a informace a vyrážíme dál na cestu. Naším dnešním cílem bude vodopád Černého potoka. Tam docházíme zcela vyčerpaní, za šera, za sebou máme přes 40km pochodu ne

NEJKRÁSNEJŠÍ MÍSTO - HRANIČKY

zcela jednoduchým terénem. Ale odměna byla „sladká“. Vykoupali jsme se v ledové vodě samotného vodopádu (sice se to nemůže, ale v noci to snad nikomu nevadilo..). Uleháme ke spánku v nedalekém přístřešku.

DEN TŘETÍ

Ráno snídáme, koupeme se a pak vyrážíme po asfaltu po zelené značce směr Smrk (1125 mn.m.), který před obědem úspěšně pokorujeme. Jelikož už máme dost propocených trik a vedra k nevydrže-

ní, rozhodujeme se, že přidáme a stihneme přímý vlak domů. (Po pravdě řečeno: vůbec se nám nechtělo, ale my už jsme celé pohoří přešli..). Vyrážíme na pekelnou cestu pořád z kopce, cestou jdeme i rozvodněným potokem (kde se vzal, když je pořád tak sucho?), který zaplavil cestu, a nakonec se fotíme u největšího smrku široko daleko. Má přes 50 výškových metrů a průměr přes 3 metry (aspoň doufám, že jsem si to zapamatoval dobře, případně se omlouvám za mystifikaci). Turistická značka nás nakonec vyvedla až do vesničky Horní Lipová, odkud asi za hodinu odjíždíme stejným vlakem, jakým jsme přijeli.

Máváme opuštěným horám, tábořícím skautům a všem hodným lidem, které jsme na cestě potkali, byl to krásný výlet. Cestou domů nás průvodčí ani nekontroloval, možná viděl naše zničené obličejové a říkal si, že to nemá cenu. Při odjezdu ze stanice si všimáme, že se nad horami dělá mlžný opar, asi bude pršet...

SKAUTSKÝ TÁBOR NA HRANIČKÁCH

POZVÁNKY

PRO R&R

R&R VÍKEND

Vážení členové kmene R&R,
aby byla úroda taková, jako na obrázku, je pro to nutné něco udělat. Například: vysbírat kameny z pole. A náš kamarád Ondra Hulc ze Záhoří přesně s tímto potřebuje pomoci. Údajně je třeba 10-15 lidí. A děvčata, nebojte se, práce není náročná(!). Pojdme tedy spojit příjemné s užitečným, pomozme Ondrovi, který dokonce slíbil odměnu(!), poté lebedme na táborové louce a pořádným grilováním a hraním na kytaru přivítejme léto.

KDY: 8.5. - 9.5. (10.5.), tedy pátek ráno (tj. státní svátek) až SO/NE dle chuti a zájmu

KDE: Orlické Záhoří a přilehlá pole

PROSÍM PŘÍPADNÉ ZÁJEMCE, ABY SE MI OZVALI CO NEJDŘÍVE NA MEJL!!! DÍKY!!! OSTATNÍ PODROBNOSTI ROZEŠLU JIŽ INDIVIDUÁLNĚ!!!

W. NDRA

ROZHOVOR S ...

LENKOU FRÝMLOVOU

1. Jaké byly Tvé skautské začátky? Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Má první vzpomínka na skaut je asi z roku 1990. Stály jsme s Věrkou Sýkorovou před skautskou klubovnou a styděly se jít dovnitř zeptat, jestli bysme mohly taky chodit. Věrka začala chodit na schůzky zanedlouho potom, já až za 2 roky (podzim 1992), díky své spolužačce Gábině Adamské. Ta mi dala okopírovat skautské písničky (Šli skautíci na výlet, ...), pomohla mi dát dohromady KPZ-ku, vzala mě na první schůzku ke skautkám a pak už se tam nikdy neukázala, ale mě se tam zalíbilo. Vedla nás Iva Horáková (Oláhová) s Káťou Jouklovou (Potočkovou). Všechny holky chodily předtím do světlušek a já jim hrozně záviděla, že už mají nějaké skautské zážitky, a nemohla se dočkat prvního tábora na Orlickém Záhoří, o kterém nám Lenka Balášová s Káťou Dzikovou a Klárou Braunovou vyprávěly spoustu věcí, hlavně to, že je tam v noci ukrutná zima :)

2. Pamatuješ si, ve kterém roce a komu jsi slibovala?

Bylo to v roce 1993 na mém prvním skautském táboře v Orlickém Záhoří, no a komu jinému než Ivě :)

3. Mohla by ses s námi podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek?

Nemůžu si honem vybavit nějakou jednu konkrétní příhodu, pro mě asi je nejsilnějším skautským zážitkem přátelství s mnoha skvělými lidmi, které jsem díky skautu poznala a vlastně každý tábor byl jeden velký skautský zážitek.

Moc ráda taky vzpomínám na to, když „staří“ skauti vyprávěli o tom, jak se skautovalo dřív - třeba bratr Meddy.

4. Když vzpomínáš na tábory, často začínáš větou: „To jsme tenkrát s Václavou...“ O koho

vlastně jde a co zajímavého jste spolu zažily?

No, a to jsme vlastně u toho. Václava je právě jeden z těch skvělých lidí, které jsem díky skautingu poznala:). Chodili jsme do stejné školy, do stejného ročníku, ale nebýt skautu, tak bychom se asi „minuli“, což by byla neuvěřitelná škoda. Václava je jeden z těch lidí, co Vás úžasně „obohatí“. Zažili jsme spolu spoustu výprav a táborů, na táborech jsme vždycky spali ve stejném stanu, Václava nalevo od vchodu, pak já, Hanička, Peřka atd., jednou ráno se probudím a Václava nikde, „asi šla na OH(wc)“ pomyslí si a za chvíli mě napadne „i se spacákem?“. Kdepak, nikam nešla, prostě spadla za postel, a takhle nás bavila pořád. Taky ráda vzpomínám na „neskautské“ výpravy, které jsme podnikaly ještě s Peřkou a Haničkou, jen tak

ve čtyřech. V sobotu jsme se někde sešly a řekly si, co kdybychom šly (jely) třeba tam a tam, no a šly jsme (do Bačetína, do Dobrého, do Mastů, do Opočna, ...) Dodnes s holkama rádi vzpomínáme nad fotkami z těchhle výprav :)

5. Co vím, tak máš dvě přezdívky – Lenora a Bambule. Která Ti je bližší a jak jsi k nim přišla?

To se takhle nedá říct, která mi je bližší. Každou z nich mám spojenou s někým (něčím) jiným, obě mám ráda. Lenora, (tu jsem měla dřív) ta je právě z toho období „neskautských“ výprav s Václavou, Peťkou a Haničkou. Vymyslela ji Peťka, myslím, že mi tak chtěla nadávat, ale mě se to líbilo a docela mě to i vystihuje – jsem neuvěřitelně líná :) Bambule, to vymyslel můj manžel Zdenda-Kozel, tvrdí, že mu prý vůbec nevadí, že nos jak Bambulku mám (hlavně, když je zima) :) ...

6. Několik let jsi také dělala vedoucí, bavilo Tě připravovat program?

Moc a moc obdivuji lidi, kteří pracují s dětmi a soustavně jim připravují zajímavý program.

Dělat vedoucí mě bavilo (nejvíc u těch nejmenších), ale připravovat

stále nový program tak, aby zaujal většinu dětí, to pro mě bylo vždycky náročné. Mnohem radši pomáhám něčí program spolurealizovat.

7. Prý máš strach z peří, je to pravda?

Tak trochu, spíš mi vadí ptáci a kde je peří ... vůbec nevím, kde jsem k tomu přišla, ale dá se s tím žít. Třeba v Brně jsem oblbovala holuby tak, že jsem nadrobila housku k jedné lavičce a šla si sednout na jinou. Ti brněnští holuby byli strašní, to vám něco vypadne z ruky, ani to nemusí být jídlo, a oni se na vás střemhlav vrhnou.

8. Přesto na kroji nosíš Tři orlí pera. Kdy a kde jsi je plnila?

Na kroji jsou naštěstí jen vyšitá:). Plnila a splnila jsem je v Mastech (1996), nejhorší byla Samotka (hlavně ta noc).

9. Vždycky Tě zajímaly kytičky a příroda, pak jsi šla botaniku studovat. Co přesně máš vystudováno? Stále tě drží zájem o přírodu?

Jak už jsem se před chvílkou zmínila studovala jsem v Brně, na Masarykově Univerzitě Matematickou biologii, zaměření botanika. Zájem o přírodu byl jedním z hlavních důvodů, proč jsem chtěla chodit do skautu.

10. Nesmíme přeskočit, že nedávno jsi měla svatbu s Kozlem

(přezdívka br. Zdendy Frymla - pozn. red.). Prozrad' nám, jak jste se seznámili.

Tak toho jsem klofla na Gympláckým plese v Novoměstský sokolovně 14.2.1998 asi o půl desátý. To byly krásný časy.

11. Dokonce máte jednu krásnou dcerku Julinku. Komu je více podobná? Dělá vám radost?

No jasně, že dělá, vždyť je celá po tatkově.

12. Bydlíte v Dobrém, je to dobré? Zvykla sis na vesnici nebo bys raději zpátky do Dobrušky?

Já jsem od mala měla raději vesnici než město. Víkendy jsme často trávili u babičky a dědy v Mokrému nebo v Bačetíně na

chalupě, takže jsem stěhování do Dobrého s radostí uvítala. Pro naší Julču je klidné místo a prostorná zahrada, která sousedí s le-síkem, asi lepší než parková zeleň uprostřed Šubrtáku.

13. Když máte volný čas, co jako rodina podnikáte? Máte nějaký plán na dovolenou?

Zdražili nám dráhu, ale přes to jsme na Velikonoce vyjeli na jarní výlet do Adršpachu.

Plány na dovolenou by byly, jen s tou realizací je to nějak horší.

STALO SE NEDÁVNO

KRONIKA MOHYKÁNŮ

ZDEŠTNÉHO AŽ DO DOBRUŠKY, MUSELI JSME JÍTI PĚŠKY!

22.1.2005

Sobota. Nemilé vstávat. Krásně zasněžené ulice Dobrušky a ještě skoro tma - vždyť je taky 7:50! Sraz na autobusáku na Laichterce. V šeru se dají rozeznat 4 postavy, které se klepou zimou na zastávce. Tak už nás je 5, pomyslel jsem si a v hloubi duše doufal, že se počet ještě alespoň zdvojnásobí, však je to taky 1. novoroční výprava! Bohužel u toho čísla nakonec zůstalo. Nyní stručný popis členů výpravy.

BĚNA: na začátku vedoucí, v průběhu se stal vychovatelem skupinky „zvláštních dětí“; oblíbená věta: (nelze napsat)

GEORGE: v průběhu výpravy obdržel krycí jméno Jiříček; oblíbený nepřítel: Weyr; oblíbená zbraň: klacek na Weyra

WEYR: největší nepřítel Georgeho, zbraň a styl chování trochu zaostalejší než u jeho nepřítele, jinak ale OK

ALBI: na výpravě se do bojů nepletl; oblíbená činnost: vyšlapávání čísla 2005 do sněhu pod pose-dem

ONDRA: levá ruka Bény; oblíbená činnost: fotografování „zvláštní skupinky“

Tak toto jsou lidé, kteří už sedí v přečpaném autobuse na Deštnou. Cesta byla dlouhá a úmorná, ale aspoň bylo v autobuse teplo. Bez nehody (a tudíž zdraví) jsme dojeli na slibované Deštné - a to konkrétně k Národnímu domu. Po vý-

stupu z autobusu jsme si navlékli návleky a vyrazili jsme směrem na Dobrušku. Sněhu bylo požehnaně a chvílemi to vypadalo, že bude i pěkně nehezka vánice. Z Deštného jsme se vydali přes Panoramu na Šediviny. Po asi 2 hodinovém šlapání po kolena ve sněhu jsme konečně viděli kostel, který stojí na krásném místě v Šedivinách. Tam jsme si chvíli zablblí a hlavně se najedli. Z Šedivin na Nedvězí, a pak do Bystrého. Cestou jsme si zahráli vtipnou hru, kterou údajně hrají děti v Somálsku - byla to hra se sněhem, tak nevím. (Vymyslel jsem ji já). Všechny nás náramně pobavila a pokračovalo se v cestě domů. Ale to už jsme v Bystrém, fotíme se u hasičské zbrojnice. Pokračujeme po červené do Ohnišova. Tam si dáváme na zastávce pauzu. Pobavily nás hodiny, které si šly, jak chtěly, a že to bylo rychle! Z Bystrého do Ohnišova a zatáčkami směrem do Valu. Tam jsme museli absolvovat pár dlou-

hých skoků přes řeku - málokdo se nenamočil, nejvíce Weyr, který dokonce vodou prošel. Z Valu do Dobrušky (cestou jsme viděli jednoho našeho br. vedoucího, který byl na horách, a tak s námi nemohl - HAMBÁ!). U klubovny jsme svorně zašeptali pokřik, který nás až do našich teplých domovů v srdci hřál.

Ondra

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 24.5. 2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM ČERVNA

- slibovaný zápis z Májových oslav
- reportáž z roverské brigády v Orlickém Záhoří
- rozhovor
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Ondřej Němeček, Lenka Frymlová, Bára Likavcová, Petr Lukášek, Ondřej Koláčný

FOTOGRAFIE:

Ondřej Němeček, Petr Poláček, Tomáš Horák

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Bílé Karpaty - Ondřej Němeček

**Nekráčej přede mnou, možná za Tebou nepůjdu.
Nekráčej za mnou, možná Tě nedokážu vést.
Kráčej vedle mě a buď můj přítel.**

Albert Camus